CONVORBIRE LA SOARE

— Dumneavoastră sînteți Matei Dulamă ?

Instructorul deschise ochii — căci în curtea școlii de șoferi era soare și-l durea capul — și-i închise numaidecît.

— Da — zise. Ce doriți ?

Femeia, încă tînără, trupeșă, intens odicolonizată, se așează alături, pe bancă, fără fasoane și scutură o țigară lungă.

— Păi, venii și eu să învăț conduce.

— A conduce — rectifică instructorul.

— Zice că e nevoie să iau lecții.

— Bine zice cine zice, dar uite că nu mai sînt locuri decît peste doi ani.

Și se ridică greoi, plictisit.

— Păi, eu, atunci cui rămîn ? surîse femeia, arătîndu-și dințișorii mulți și mărunți. De ce-am venit eu cu mașina pîn-acilea ?

Dulamă se opri — căci o pornise spre poartă.

— Ia stai puțin : cu cine ești dumneata ?

— Păi, venii singură, că-s destul de mare, nu ?

Și rîse de-a binelea, scoțînd fumul de țigară pe nas.

— Conduci fără permis ?

— Da' ce mare lucru ?

Îi dădu și lui o țigară. Bărbatul o privi pieziș și se așeză din nou. Aprinse bricheta.

— Deci : conduci fără permis, ai mașină proprie, vrei să iei lecții și să te prezinți la examen... Cum te numești dumneata ?

— Mie îmi zice Sofica. Și dacă apucai s-o iau încoace, înțeleg să rezolv. Rapid.

Celălalt tuși, scutură o buburuză de pe haina de piele și-i arătă cu degetul un tabel enorm, colorat, cu semnele de circulație, rezemat de zid.

— Astea le știi ?

— Le mai știu — spuse vag femeia — le mai uit... Principalul e să apeși pe frînă la timp, nu ?

— Ia spune-mi și mie, semnul ăsta ce vrea să zică ?

— Ăsta ?

— Da, ăsta.

— Cu ondulații ?

— Da.

— Păi... înseamnă că se apropie o apă.

Instructorul rîse scurt, ca un nechez.

— Bravo. Și cel de alături ?

— Cu punctișoarele acelea ?

— Acelea, da.

— Nu-i pentru capre ?

— Ce să fie cu caprele ?

— E contra caprelor, nu ?

— Cad stînci, stimată doamnă, cad stînci. Vai de capul nostru !...

— Ei, și ce ? Dacă văd semnalul, eu ce să fac ? Ori cad și nu mai apuc să le văd, ori le văd dar nu mai apuc să opresc. Așa că...

Instructorul o privi uimit și o mai întrebă cîte ceva despre prioritatea de dreapta și despre depășirea în vîrf de pantă, dar era limpede că solicitanta conduce în mod absolut poetic, bizuindu-se pe intuiții dintre cele mai bizare.

— Aveți bărbat, vă rog ? — o întrebă, cu cît tact putea.

— Nu-i o problemă — zîmbi iar femeia. Bărbați, gîrlă...

— Întrebam dacă sînteți căsătorită.

Solicitanta zvîrli mucul de țigară și-i puse o mînuță durdulie pe braț.

— Meștere, uite ce e : eu adusei cu mine ceva bănet, iar în portbagaj, niște butoiașe... Înțelegi ?

— Și cum vrei dumneata să folosești argumentele astea ?

— Natural că vreau să le dăruiesc. Dumitale, ca să mă înveți, șefului d-acilea ca să mă înscrie pînă miercuri, că am treburi, nu-s din Capitală, ci d-aproape ; p-ormă, mai dăm și la cei de la circulație ceva, ca să nu mă bată prea mult la cap, la examen...

— Da' vreo flanea pentru unde-or să te ducă, ți-ai luat ? — rînji brutal Dulamă. Că acolo e cam răcoare...

— Avem noi garderobă, nu-i o problemă...

— Nu-i vorba de garderobă — izbucni instructorul. Dumneata ești complet extraterestră. Vrei să mituiești examinatorii ?

— Ascultă — se înnegură, în sfîrșit, și Sofica cea surîzătoare. Poți să mă ajuți, sau să-mi găsesc altul ?

— Altul ? — întrebă iar, aiurit, instructorul.

— Da' ce mare lucru ? Cum crezi că am luat mașina ? Cum crezi că am luat casă cu etaj ? Cum crezi că, hă, hă, hă și hă, hă, hă...

Bărbatul nu pricepu deloc ce se ascunde sub hă, hă-uri, dar înțelese că are de-a face cu o persoană ciudată și căută să se desprindă prudent.

— Mai caută-mă săptămîna viitoare...

— Bine — spuse blonda. Dar credeam că putem aranja și acum. Că ăla de m-a trimis la dumneata, așa zicea : vezi că e băiat iute și isteț.

— Și cine te-a trimis, mă rog, la mine ? — se minună instructorul.

Femeia aprinse altă țigară, scutură, ușor, umbra de scrum, îl privi drept în ochi și spuse un nume ; adăugă „de la" și mai rosti cîteva inițiale. Instructorul păli.

— Dacă-i așa — zise —, se schimbă chestia. Unde e mașina dumneavoastră ?

— Uite-o colo — spuse femeia, surîzînd mereu și scoțînd fum pe nas. Mercedesul acela gri.

Și-i întinse cheile.

— Mergi și vezi dacă are tot ce-i trebuie. Și după aceea să mă duci — cum ziceai ? în pantă ? — să văd și eu ce e de făcut cînd e la o adică...

— Am înțeles, doamnă — se aplecă Matei Dulamă, sărutîndu-i mîna. După ce verific, vă rog să poftiți...

— Așa. Și cum ziceai că ai ajuns instructor la școala de șoferi?... Ori lasă, că-mi povestești pe parcurs...

Și privi lung după bărbatul care pășea țeapăn, zornăind lănțișorul cu chei prinse de un trifoi de aur cu patru foi.